

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUGO, VICTOR

Cocoșatul de la Notre Dame / Victor Hugo ; il. copertă și interior: Xact ; culegere text și tehnoredactare: Mihaela Manoiu ; trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2017

ISBN 978-606-576-492-7

I. Manoiu, Mihaela (text)

II. Grecu, Monica (trad.)

III. Xact (il.)

087.5

821.133.1

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Victor Marie Hugo, autorul cărții *Cocoșatul de la Notre Dame*, a fost un poet, romancier și dramaturg francez ale cărui opere voluminoase au furnizat singurul și cel mai mare stimulent al mișcării romantice.

Hugo s-a născut la 26 februarie 1802, în Besançon, și a fost educat în școli pariziene. El a fost un copil precoce și la o vîrstă fragedă se decisese deja să devină scriitor.

În 1817 a fost distins de către Academia Franceză pentru o poezie, iar cinci ani mai târziu i-a fost publicat primul volum de poezie, *Odes et Poésies Diverses*. Acesta a fost urmat de romanele *Hand'Islande și Bug-Jargal*, și de volumul de poezii *Odes et Ballades*. Perioada dintre anii 1829 și 1843 a fost cea mai productivă din cariera lui Hugo. Marele său roman istoric *Cocoșatul de la Notre Dame*, o povestire plasată în Parisul secolului al 15-lea, i-a adus popularitatea și, în 1841, numirea ca membru al Academiei Franceze. El a scris mai multe volume de poezie care au fost foarte bine primeite, inclusiv *Les Orientales*, *Les feuilles d'automne*, *Les chants du crépuscule*, *Les voix intérieures*, etc.

Cocoșatul de la Notre Dame este povestea lui Quasimodo și a gitanei Esmeralda, o istorie despre

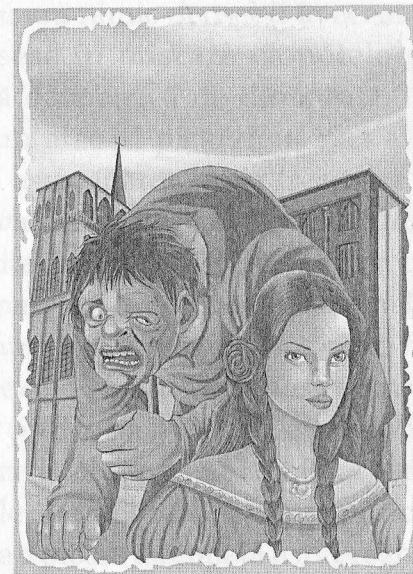
prietenie, pasiune și sacrificiu. Această carte prezintă o versiune ilustrată a poveștii care își lasă cititorii fermecați.

După un roman de Victor Hugo

300

Cocoșatul de la Notre Dame

Capitolul 1

Adunarea din sala mare

In urmă cu trei sute patruzeci și opt de ani cetățenii Parisului se trezeau în sunetele tuturor clopotelor din triplul circuit al orașului, al universității și al urbei, răsunând într-o clopotire completă.

Dar nu era nimic deosebit în această întâmplare care pusese în mișcare clopoțele și burghezia pariziană deopotrivă de dimineață. Nu era vorba nici de un atac al picarzilor, nici al burgunzilor sau ceva asemănător. Abia trecuseră două zile de când cavalcada căsătoriei Delfinului Franței cu Marguerite de Flandra își croise drum prin Paris spre marea enervare a domnului cardinal de Bourbon care, pentru a-i face regelui pe plac, fusese obligat să arboreze o atitudine amicală față de întreaga mulțime provincială de ambasadori flamanzi și să îi ospăteze la al său Hotel de Bourbon, oferindu-le spectacole cu mult talc, satiră alegorică și comedie, în timp ce o ploaie torențială îi impregna magnificele covoare din dreptul intrării.

Așa cum susținea și Jehan de Troyes, ziua de șase ianuarie reprezenta o dublă ceremonie compusă din străvechea Zi a Regilor și Sărbătoarea Nebunilor.

Adunarea din sala mare

Astfel mulțimea de cetăteni, bărbați și femei, care își închiseseră casele și prăvăliile, se învălmășea din toate direcțiile, dis-de-dimineață către unul dintre cele trei puncte de întâlnire desemnate.

Fiecare se hotărâse, fie pentru focul de artificii, fie pentru stâlpul împodobit, fie pentru reprezentarea piesei biblice. Cea mai mare parte a mulțimii se hotărâse pentru focul de artificii sau piesa de teatru care avea să aibă loc în marea sală a Palatului de Justiție.

Poporul se revărsă îndeosebi pe aleile Palatului de Justiție mai ales pentru că se știa că ambasadorii flamani intenționau să fie prezenți la reprezentarea piesei biblice și la alegerea papei nebunilor, care avea să aibă loc de asemenea în sala cea mare.

Nu fusese lucru ușor în ziua aceea să-ți faci loc până în sala cea mare, chiar dacă era cel mai mare loc acoperit din lume. Mii de figuri burgheze binevoitoare, liniștite, se înghesuiau la greamuri, uși, ferestrele de pod, pe acoperișuri, privind Palatul ori mulțimea și nu doreau nimic mai mult. Majoritatea parizienilor erau încântați de spectacolul privitorilor, ceea ce pentru noi este un lucru foarte curios: un zid în spatele căruia se petrece ceva.

În interiorul sălii se aflau șapte stâlpi, prăvălii ce vindeau nimicuri din sticlă iar în jurul sălii se vedeau statuile tuturor regilor Franței. Sala era un enorm

paralelogram cu o imensă masă de marmură la un capăt și o capelă aflată la celălalt capăt. În partea opusă intrării principale fusese construită o estradă pentru trimișii flamanzi și pentru celealte personaje însemnate invitate la reprezentarea piesei biblice.

O colivie înaltă de lemn fusese montată pe enormă masă de marmură care servea drept scenă iar o draperie întinsă masca interiorul pentru a servi drept vestiar personajelor piesei.

O simplă scară montată pe exterior, era mijlocul prin care actorii puteau urca pe scenă din vestiar.

Pentru oaspeții flamanzi fusese amenajată o intrare specială printr-o fereastră a sălii camerei aurite.

Patru sergenți ai judecătoriei Palatului, gardieni obligați să ia parte la toate petrecerile poporului în zilele de sărbătoare ca și în zilele de execuție, stăteau în picioare la cele patru colțuri ale mesei de marmură.

Piesa fusese programată pentru prânz, o oră oarecum târzie pentru a acorda ambasadorilor flamanzi timpul necesar sosirii în sală. Ori toată lumea aștepta de dimineață și se puteau auzi murmure de dezaprobată în vreme ce ceasurile treceau în mod neconfortabil.

Mulți dintre acei cinstiți curioși tremurau de frig de la ivirea zorilor în fața scării palatului iar unii

chiar afirmau că stătuderă toată noaptea pe pragul ușii celei mari pentru a fi siguri că vor intra cei dintâi.

Mulțimea se îngroșa în fiecare moment.

În rândurile acesteia se afla o ceată de glumeți care, după ce scoaseră greamurile unei ferestre, se aşezără cu îndrăzneala pe partea de sus a zidului care susținea acoperișul iar de acolo își aruncau rând pe rând privirile și glumele, înăuntru și în afară, către mulțimea din sală și la cea din piată.

La sunetul amiezii, toată mulțimea amuți dar minutele treceau și convoiul flamand nu era de văzut, iar piesa nu dădea niciun semn că ar fi început. După o vreme mulțimea începu să strige că piesa ar trebui să înceapă indiferent de prezența sau lipsa ambasadei flamande iar cei patru sergenți pironiți în dreptul scenei începură să se îngălbenească și să se privească între ei în timp ce mulțimea devinea din ce în ce mai agitată. În momentul culminant al revoltei un personaj înveșmântat în straie stridente urcă pe scenă și se adresă mulțimii explicând că el avea să-l interpreze pe Jupiter în piesa intitulată „Buna judecată a Fecioarei Maria”. Continuă să explice că începutul piesei fusese amânat deoarece Eminența Sa Cardinalul nu sosise încă.

Desigur că nimic altceva nu trebuia decât intervenția lui Jupiter pentru a-i salva pe cei patru nenorociți de sergenți ai judecătoriei Palatului.

Costumul personajului Jupiter era foarte frumos și contribuise la liniștirea mulțimii, atrăgând totă atenția asupra sa.

Jupiter era îmbrăcat într-o cămașă de zale acoperită cu catifea neagră cu nasturi aurii și dacă nu ar fi fost vopsit în roșu și dacă nu ar fi purtat o bandă mare roșie, care îi acoperea jumătate din fiecare obraz, dacă nu ar fi avut sulul de carton aurit și acoperit de curele aurite pe care îl purta în mâna și în care niște ochi pricepuți ar fi recunoscut fulgerul, dacă nu ar fi fost picioarele sale înfășurate în panglici, după moda grecească, el ar fi putut suporta comparația, având în vedere severitatea ținutei sale, cu un arcaș breton din corpul domnului de Berry.

Capitolul 2

Piesa și Pierre Gringoire

Oamenii începură să strige îndemnându-i să înceapă îndată, vociferau „Jos Jupiter și cardinalul de Bourbon”.

Săracul Jupiter, năuc, speriat, galben pe sub roșeața sa, lăsa să-i cadă din mâna fulgerul, apoi își luă în mâna coiful. Jupiter se temea că avea să fie spânzurat de popor pentru că aștepta, sau spânzurat de cardinal dacă nu ar fi așteptat și tremura nervos până ce un individ veni să-l scoată din încurcătură și îi spuse să înceapă. Jupiter se retrase în spatele tapiteriei sale pe când sala se cutremura încă de aclamații, nerăbdătoare să înceapă piesa.

Piesa începu cu o muzică instrumentală. Cele patru personaje, după ce fură îndelung răsplătite pentru reverențele lor prin aplauze, începură în mijlocul unei tăceri profunde, un prolog.

Artiștii erau îmbrăcați toți patru în robe pe jumătate galbene și pe jumătate albe, care nu se deosebeau între ele decât prin natura stofei; prima era de brocart cusut în fir de aur și argint, a doua de mătase, a treia de lână, și a patra de pânză.

Primul era Nobletea și purta o sabie, al doilea era Clerul și purta două chei de aur, al treilea era